



by ji chtěl „povalit do křoví a spáchat hřích“. Nejspíš na to nedojde, protože Linda je prototyp mrchy. Ulovit, pohrát si, odhodit. Večer se scházejí na gauči před klubovnou a tak zvláště se chichotají. Je to jasné. První dotyky prvního -nácť a probouzející se, možná zatím jen podvědomé sexuality. Musím jim gauč zakázat. Tváří se, že jim беру tu nejužasnější zábavu na světě.

STŘEDA 10. SRPNA

Nejhorší den na táboře. Noční bojovka. Vlastní strach překrývám drsnáctvím a vymyslím si tohle: sednu si na konci trasy (černý les, těsně před půlnocí, nad rybníkem úplněk, klasika dš bš) k zapáleným svíčkám, na sebe hodím prostěradlo a do něj vystřihnu jen dva otvory na oči. Sama sebe bych vidět nechtěla! Takže jo. Sedím ve tmě, nikde nikdo a já se modlím, aby už dorazilo první dítě. Přicupitává Niki, posílám ji hlubokým hlasem „k modrému svétýlku pro bonbonek“. Jenže Niki se nějak nevrací a já nemůžu odejít, protože by se mi mezitím ztratily další děti. Další v pořadí je dcera. „Ahoj mami?“ sonduje osobu pod plachetkou. Jsem to já, kdo se skoro rozbřečí. „Asi se mi nevrátila Niki!“ Dcera běží pro pomoc do tábora, ale nablízku je už našťestí kolega oddílák. Pláčící Niki dohoní kousek před nedalekou vesnicí, šla za svétýllem, ale za jiným. Celou noc se na ni chodím dívat a chlácholím ji bonbonama.

ČTVRTEK 11. SRPNA

Předposlední den se rozšířila poplašná zpráva. Kdo má dnes prase, toho čeká letečák, protože loni nebyl

a Čermu už svrbí prsty. Vysvětlivka: prase se dává za binec na chatce, a která chatka chytne za tábor tři, ta má letecký den. Oddílák Čerma vyháží ven úplně všechny věci, jednu po druhé a před nastoupeným táborem. Vyměknou obvykle i ti největší flegmatici.

Čerma se našťestí vyřádila jinak a my s ní. Hlavas měl včera narozeniny, tak jsme mu udělaly překvapení, převlékly se za pravěké ženy, s řevem se na něj vrhly a dělaly si zálsuk na jeho stehýnka. Přišlo nám to super, takže to při posledním nástupu zkusíme i na děti. Dcera nevěřicně zírá a kroutí hlavou. Asi se za matku stydí. Jaký to bylo? dožadují se pochvaly za ten parádní odvaz. „Bylo to strašný.“ A je to.

Ani Sandra se moc netváří, takže když ji večer uvidím v obležení osmi kluků (je půvabná, křehká blondýn-

JINDRA U LINDY NEUSPĚL. POHRÁLA SI S NÍM A ODHO- DILA HO.

NÁSTUP A TÁBOROVÁ PÍSEŇ.

Letos je od Ivana
Mládka: Na vodu
už jezdím jenom
s Vendou...

POLEDNÍ KLID. Jeho klasická náplň v podání starších oddílů.

ka a zároveň má na trati dost dobréj čas), promptně to hlásím esemeskou matce. Odpovídá: „Prosím, dohlédni mi na ni! Poslední noc bývá dlouhá...“ Horší by bylo, kdyby byla jen s jedním, uklidňuju kamarádku, ale pro jistotu se několikrát u kolegů-oddíláků ujistím, že v táboře je zhasnuto a všechny děti spí. Nebo se snad na táborech dějí i věci, které zůstávají vedoucím utajené?

PÁTEK 12. SRPNA

Jindra u Lindy neuspěl. Pohrála si s ním, odhodila ho a ulovila jiného. Jindra je smutný a v autobuse cestou domů sedí sám. „Co mi pošleš letos? Pošleš mi rybářskej prut?“ strčí mi hlavu mezi opěradla. Snažím se překerní situaci shodit: „A kolikrát sis se mnou zatancoval, he?“ „Já na tebe včera čekal a ty jsi nepřišla.“ Jindra kecá, ale roztomile. „Přece nemůžu kupovat takové dárky cizím dětem,“ namítanu a odpověď mě odzbrojí: „Ale já přece nejsem cizí.“

Ne, Jindro, nejsi. Skoro natahuju, a to jsem ještě nenapsala, že Libor byl nakonec opravdu ten nejšťastnější táborník na světě, děti se mu ani jednou nesmály a samy ho učily házet míčem.

Už teď se mi chce zpátky.

Ředkovec! Hustýýý! ■

martina.riebauerova@mfdnes.cz

Jména dětí jsou v textu změněna.

*Ať taky mají nějaká
táborová tajemství.*

